

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

TOY CATULLE MENDES

ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Εμιά γρήγορη κίνηση, με ύφος αποφασιστικό, ή κυρία ντε Σπεράντ έκλεισε την Βεντάγια κ' έλε στους τρεις αντίξήλους που τη λάτρευαν απέρανα :

— Έστο! Δέχομαι να εγκαταλείψω την αινιγματική στάσι μου και να διαλέξω έναν από τους τρεις. Μά άκούστε καλά τ' έξιξ: 'Ο καθένας σας θα μου διηγηθθί, χωρίς πολλά ψέματα, μιá ερωτική του περιπέτεια. Κί έπειθι τ' νερό πάει στά ποτάμια, τί έλατομύρια στους έκατομυριούχους και ή εύνηγία στους εύνηξιμένους, σ' όποιον από τους τρεις σας είχε άλλοτε στό παρελθόν την πιό σπάνια, την πιό λαμπρή, την πιό ξεχωριστή ερωτική τύχη, τί δώσω τ' χέρι μου και την άγάπη μου.

Και νά πώς μίλησε ό πιό ήλικιωμένος από τους τρεις έρωτευμένους :

— Αυπάμαι ειλικρινώς τους ανθρώπους που δέν κρατούν τί κάποια τρυφερή γωνία της καρδιάς τους την άνάμνησι δι έλαιαν, όταν ήσαν νέοι, με νεαρές δεσποινίδες, τ'ο βράδυ μέσα στόν μικρό κήπο ενός έπαρχιακού σπιτιού! Γιατί αυτοί δέν γνώρισαν την παιδικασία χέρι των πρώτων ερώτων, των τόσων άπλοϊκών και πανηγρών συγγενών, των συγκαταθέσιων που δέν έξερουν τί παραχωρούν, των άρνήσεων που δέν έξερουν τί άρνούνται, των μικρών πόνων που κλαίει και των μικρών πειραμάτων που γελάνε... Γιατί άγνοούν τί ερωτικά παιγνίδια τί πιό άγνά, τί πιό γοητευτικά, τί πιό ειλικρινή, που δέν έχουν καμιά σχέση με τί ύποκριτικά παιγνίδια που γνωρίζει κανείς άπότόσημα στους ερωτές του.

Μιά φορά συμφωνήσαμε, μιá συντηρητή από νέους και κοπέλλες, να παίξουμε ένα λοουκιανό παιγνίδι : έπρόκειτο να βρούμε ένα τριαντάφυλλο, που ή Λουκιανή—ή Λουκιανή, ή πολυαγαπημένη μου μικρούλα!— θά τό έκρυβε άπάντα της, στό φόρεμά της ή στό μαλλιά της.

Μά έίω, παρ' όλης τις προοπτάθειές μου στάθηκα άτυχος, δέν κατάρθισα ν' άνακαλύψω πουθενά τό ρόδο. Τουό κάκου έψαξα ώί με τίπο έπιθυμία στην άρχή νά ή τό βρω γρήγορα—τις τόσεις της και παραμέτρια δειλά τό γινακάδι της... Τουό κάκου άνασκήκωσα τίς μπουύκλες της πίσω άπ' τί μαλλιά. Ούτε και κει δέν είχε κρυμμένο τό μικρό τριαντάφυλλο... Είχα άρχίσει πια νά πειραμώνω και γυνοσία τά πόδια μου και δάγκωνα τ'ο χείλη μου. 'Η άπέλπισία κ' ή ντροπή με πλημμύριζαν, γιατί με κορόιδευαν οι άλλοι και γιατί ή άμοιβή αυτού που θά εύρισκε τό τριαντάφυλλο ήταν ένα φίλημα.

Περίλυπος είχα άποσυρθή στό βάθος του κήπου, όταν έξαφνα είδα τ'ο Λουκιανή νά με πλησιάζη.

Δέν βρήκες τό ρόδο, γιατί έψαξες πολύ άσχημα, μου είπε και άνοιξε τό θείο κατακόκκινο στόμα της, μέσα στό όποιο άντίκρυσα κρυμμένο τό άνθος, σάν σ' ένα άλλο άνθος, λίγο πιό μεγάλο...

Και μου επέτρεψε να δρέψω με τ'ο χείλη μου, άνάμεσα άπ' τό χιόνι των δοντιών της, τό γοητευτικό ρόδο, ύψρδ καθώς ήταν από μιá άλησμόνητη δροσιά.

— Οραία τύχη! είπε ή κυρία ντε Σπεράντ. Μά λίγο... παιδική...

Ο δεύτερος έρωτευμένος, ένας ποιητής, διηγήθηκε τότε την έξιξ ιστορία :

Μιά βραδυά, παρακολουθούσα από τ'ο παρασκήνιο, την πριεμέρα ενός θεατρικού μου έργου, 'Έβλεπα τί πρόσωπα που δημιουργήσε ή φαντασία μου να έζην και να κινούταν στή σκηνή, ενώ σ' αυτή μου άνηχούσαν κάθε τόσο ή ένθουσιώδεις έλευφημιές και τί χειροκροτήματα του κοινού. Μά έγώ δέν συλλογίζόμουν ούτε τό έργο μου, ούτε την έπιτυχία του, ούτε τί δόξα. 'Οιες μου ή σκέψεις συγκεντρονόντουσαν στή μεγάλη κ' ή υπέροχη πρωταγωνίστρια χάρη στήν όποία τό δράμα μου γινόταν ή ίδια ή ζωή και τί λόγια μου τραγούδι. Στις δοκιμές, ή γνοσία αυτή δέν με ίκανο ποίους καθόλου. Συγχά μάκιστα είχαμε φιλοεικήσει... 'Ετσι, στή σκηνή, όπου έσερε τί μακριά ούρρ τό φορεμάτις της, όπου γελούσε κ' έκλαιγε, όπου τ'ο χείλη και φιλούσε, όπου φώναζε και μουρμούριζε, έννοιωθα πώς την αγαπούσα...Ναι την αγαπούσα όπως την αγαπούσε ό ήρωας μου. Τ'ο φώς της ώμορφιάς της με πλημμύριζε, με θύλαωνα και με μερούσε.

... 'Όταν έπεσε ή αυλαία έργου, έξαφανίστηκα από τό θέατρο. Λίγο μ' ένδιέφεραν ή έλευφημιές με τίς όποιες τό κοινόν χαιρούσε τό δνομά μου... 'Ημουν τόσο έρωτευμένος, έννοιωθα την

πρωταγωνίστρια μου νά με τραβή τόσο άκαταίκτητα κοντά της, ώστε από φόβο μήπως γελοιοποιηθώ, πήρα τους δρόμους, χωρίς να έξρω που πάω. Δέν έβλεπα τ' άντρα στόν ουρανό, γιατί είχα διαρκώς τί μάτια της μπροστά μου... 'Ακούγα τ'ο φωνή της, έννοιωθα στό κορμί μου τί χάρδια που την είχα δει νά δίνει προηγουμένως στή σκηνή στόν πρωταγωνιστή του έργου μου. Τέλος γύρισα στό σπίτι μου, νοιώθοντας τό είνε μου όλόκληρο, πλημμυρισμένο άπ' αυτήν... Είδα έμφανισμένος ότι ή πόρτα του διαμερισμάτος μου ήταν άνοιχτή και, μόλις μπήκα μέσα, την είδα εκεί νά με περιμένει, τυλιγμένη στόν βασιλικό μανδύα που φορούσε στή σκηνή. Μόλις με είδε κ' αυτή, με μιá μεγαλοπρεπή χειρονομία πέταξε κάτω τό μανδύα της και τυλίγοντας τί γυνά μπροστά της γύρω στό λαιμό μου μου πρόσφερε τί χείλη της.»

— Οραία περιπέτεια! είπε ή κυρία ντε Σπεράντ. Είχατε την σπάνια τύχη να βρείτε μιá γυναίκα την ένσάρκωση των όνειρών σας. Δέν σας κρύβω ότι έχετε πολλές έλπίδες νά κερδίσετε την άμοιβή μου.

Τέλος, ό τρίτος από τους αντίξήλους είπε κ' αυτός τ'ο έξιξ :

Μιά μέρα έπρόκειτο να ταξιδέψω γιά τίς Βρυξέλλες. Μόλις όμως μπήκα στό τραίνο, στάθηκα γοητευμένος. Πλλά σ' ένα άνδρα παχύ και ήσοχο—τόν σύζυγο της; χωρίς άλλο—μιá νέα γυναίκα διάβαζε κάποιο εικονογραφημένο περιούδιό. 'Ηταν μιá δέσφη για γιατί ή τουαλέτα της δέν είχε τίποτε τό έξαιρετικό. Τό βέλος της άφηνε να μισοφαινόταν δυό λεπτά τριτρυφάλλια χείλη. Μά όλος ό ουρανός—ό ουρανός όλος—τόν βλέπομεταν όταν ήμασταν παιδικία άνοιχτογάλαζος, μέσα στον όποιο πετούν, άγγελιοι—φαινόταν στή μέση της πίσω από τί δανειλία του βέλου της. 'Ενοιωθα έξαρκικό πώς βρισκόμουν, προσά τί γυναίκα που λαχταρούσα πάντοτε, χωρίς νά τί συναντήσω ποτέ και την όποια, τόρα που την είχα συναντήσει θά την αγαπούσα αιώνιος. Φαινόταν ότι κ' αυτή δοκίμασε άμέσως αισθητικά άνάλω προς τό δικά μου... Γιατί μόλις τί βλέμματά μας διασταυρώθηκαν, τί μάτια της φωτιστήσαν όπως φωτίζετο μιá κοιτηνή κάμαρη ξαφνικά από έναν άναμένο πυρσό Συγγήρωτος τό χαμόγελο των χειλιών της που έδειξε ότι έγώ ήμουν εκείνος που περιεμενε χρόνια. Αυτό έβγαζε για νά συννενοηθούμε τόσο καλά, ώστε όταν, στόν ποτετελευτιό σταθμό, ό σύζυγός της κατέβηκε για νά ρωτήση ποιά ώρα θά έφθανε τό τραίνο στίς Βρυξέλλες, έπιασα τ'ο χείρι της νέας γυναικας. 'Εκείνη όχι μόνο δέν τ'ο τραβήξε, αλλά άπλά, χωρίς έγώ νά της μιλήσω, μου είλε : «Θά σας περιεμένο αύριο τό πρωί στίς δέκα, στήν εκκλησία της άγίας Γουδούλης, στός Βρυξέλλες.»

Οί πόσο γλυκειά ήταν ή τελευταία ώρα του ταξιδιού, καθώς κυταζόμαστε έκστατικά μέσα στό μάτι! Οί πόσο γοητευτική ήταν ή νύχτα που προηγήθηκε του ραντεβού μας... Νόμιμα πώς ή ζωή μου ξαναρχίσε... Αυτή τη γυναίκα που προσωποποίησε τό ιδανικό μου και πιό ή μοίρα μου τί προσέφερε θά την έπαιρνα μακριά, πολύ μακριά, σέ μιá ώνιερειμένη ερωτική φωλιά, κοντά σέ κάποιο ποτάμι, στην έξοχή...

Την άλλη μέρα, πολύ πριν από την ώρισμένη ώρα την περιεμενα στην εκκλησία. Ούτε σκετόμεν καν πώς μορούσε νά μην έρθη... 'Ορισό ή ώρα περνούσε κ' εκείνη ούτε φαινόταν πουθενά.

Τουό κάκου κύτταξα μιá—μιá τίς γυναίκες που έμπαιναν στην εκκλησία. Δέν έχόταν... Δέν ήθε ως τό τέλος.. Σάν τραλλός λοιπόν έτρεφα στό έξοδο, όπου ήξερα πώς να κατέλυε... Κί εκεί έμαθα ότι ό σύζυγός της, από καρτίσις ή από ζήλια, είχε ξαναφύγει τό ίδιο πρωί από τίς Βρυξέλλες. Κ' άλλοίμονο! από τότε δεν την ξαναείδα, δέντην ξαναείδα ποτέ πια...'

Οί δυό αντίξήλοι αυτού που μιλούσε έσκασαν στό γέλιο.

— Την άπεριπέτεια μιá την ελπίδα φώναξαν. Είνε κομικό να πηγαίνη κανείς σέ ραντεβού, στό όποιο δέν πάει αυτή που λατρεύει...

Μά ή κ. ντε Σπεράντ τους έπέβαλε σιωπή και είπε : — Είπατε εύτυχισμένους, βέβαια, έσείς που φιλήσατε τί χείλη της παιδικής σας φίλης γιά νά δρέψετε άπ' αυτά ένα ρόδο, καθώς κ' έσείς: που αγκαλόασατε τί μεγαλύτερη σας γίμνια σιδ πρόσωπο της πρωταγωνιστριάς του έργου σας. Μά ήταν πιό εύτυχη άκόμα έσείς που άφου έπί μιá ώρα αγαπήθητε τραλλά, δέν γνώρισε την άνεπανόρθωτη αυτή θλίψη νά διή τό όνειρό του νά πραγματοποιείται... Αυτός είνε δικός μου...'

Και πρόσφερε στόν τρίτο τό χέρι της.

CATULLE MENDES

ΖΗΤΕΙΤΑΙ τό ύπ' αριθμόν 1 τεύχος του «Μπουκέτου». Τό Γραφείο μας πληρώνει τό τεύχος αυτό—άντε νά εύρίσκειται εις καλήν όπωσδήποτε κατάστασιν—πρός 30 δραχμάς. Πληροφ.ορία σ'τά γραφεία μας.

